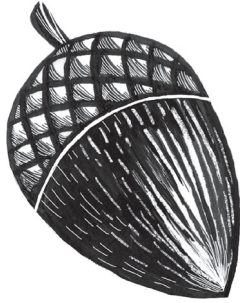

SAKLİ ORMAN

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2023
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2024

SAKLI ORMAN

C.C. HARRINGTON

Özgün adı: Wildoak

ISBN: 978-605-188-724-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

© C.C. Harrington, 2022

İllüstrasyon © Diana Sudyka, 2022

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile
alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Nurten Hatırnaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı ve Cilt: **MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

SAKLı ORMAN

C.C. HARRINGTON

RESİMLEYEN: DIANA SUDYKA

ÇEVİREN: NURTEN HATIRNAZ

Kekeleyen tüm çocuklara.

Hayvanlar ve ağaçlar

adına konuşan herkese.

Ancak anlarsak önemseriz.

Ancak önemsersek yardım ederiz.

Ancak yardım edersek hepimiz kurtuluruz.

—DR. JANE GOODALL, *40 Years at Gombe*

Giriş

Yabanimeşe Ormanı bir fısıltı kadar sessizdi. Kırığıyla kaplanmış örümcek ağları loş ışıktaki parıldıyor; yumuşak, beyaz kar taneleri sessizce gökyüzünden aşağı süzülüyordu. Porsuklar yuvalarının derinliklerinde birbirlerine sokulup yatmıştı. Alaca baykuş, bir hayalet gibi sessizce, siyah-beyaz dalların arasına daldı. Kadim ağaçlar, taze beyaz kar tabakasının ve koyu kahverengi toprağın altında, karman çorman kökleri ve incecik damarları vasıtasıyla, birbirleriyle konuşuyordu.

Derken, ormanda daha önce hiç olmamış ve bir daha asla olmayacak bir şey oldu.

Bir kamyonet yoldan aşağı ağır ağır geldi. Farları hızla dönen karların arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Kamyonetten bir adam indi. Deri ayakkabıları buzlanmış yolda kaydı. Uzun ağaçların silüetlerine bakarak kafasını salladı. “Burası olur,” derken nefesi buhar olup havaya karıştı. El fenerini yakıp kamyonetin arkasını açtı.

Bir kafesin kilidini kaldırdı.

Taşınamaması gereken bir şey taşıyan bir kafesti bu.

ŞUBAT

1 9 6 3

LONDRA, İNGİLTERE

1. Bölüm

Maggie parmağını kaleminin ucuna bastırdı. Keskin ve sivriydi. Ama acaba *yeterince* sivri miydi? Kesinlikle. Midesi hem kazınıyor hem çalkalanıyordu. Aslında her yanı, bacakları bile titriyordu. Sarı kurşun kalemini başparmağı ile işaret parmağı arasında çevirdi. Yuvarlayıp döndürdü, ucunu sırasına vurdu. *Tek çıkar yol buydu.*

Sıra Hilary Muir'deydi. Otuz ikinci sayfanın ikinci paragrafının dördüncü cümlesinden okumaya başladı. Sesi canlı ve hafıftı. Müzik gibi akıp gidiyordu.

Maggie dudağını ısırdı. İlk satırı kekelemeden bir geçebilseydi... Belki gerisi gelir, o da kalemi bir kenara bırakabilirdi.

Hayır.

Tıkanacaktı. Kesin. Sözcüklerin bazıları sorunsuz bir şekilde çıkacak ama sonra birden çıkmaz olacaktı. Nefesi daralacak, kafası sallanacak, ağzı kilitlenip açık kalacaktı; gözlerini kırıştırtıp duracaktı ve sınıftaki herkes ona bakacaktı.

Ve g leceklerdi.

Gözlerini sımsıkı kapattı. G len ağızların ve onu işaret eden parmakların görüntüsü zihnine doluştu. Buna dayanamazdı. O zaman herkes * ğrenirdi*, o da okul değiştirmek zorunda kalırdı. Bir kez daha.

Gözlerini açıp etrafına baktı. Sınıf pencereleri kilitliydi. Kapı kapalıydı. Eski kaloriferler krem rengi boş duvarlar boyunca tıngırdıyordu. Hava sıcak ve bunaltıcıydı. Saė tarafında oturan Louisa Walker dinliyor, okuyor ve cetveliyle yazıları takip ediyordu. Hiç konuşmamışlardı ama Maggie’ye hep nazik biri gibi görünmüştü. *Belki bu kez farklı olur*, diye düşündü Maggie aresizce. Belki de Louisa gülmezdi. Ya da Nicola. Nicola Robinson da nazikti. *Pek çok insan nazikti*.

Bir duraklama oldu; ayak sesleri, k ğıt hışırtıları duyuldu.

“Teřekkür ederiz Hilary. İyi okudun, aslına bakarsan çok güzeldi. Margaret Stephens, otuz dördüncü sayfanın sonundan başla lütfen.” Bayan Bryant’ın sınıfta dolaşan sesi boğuk ve uzak çıkmıştı. “Margaret?” diye tekrarladı.

Bastırılmış bir kıkırtı duyuldu. Birileri şimdiden gülmeye başlamıştı, hem de o daha ağızını bile açmadan. Maggie y n kazağının boynunu sıktığını hissetti.

“Margaret Stephens, beni dinliyor musun?”

 n ndeki sayfaya; kıvrılıp bükülen, sivri uçlu, keskin kenarlı sözcüklere baktı; ağız olta iğneleriyle doluydu sanki. Bayan Bryant’ın sorusu havada asılı kaldı. Artık herkes gözlerini

dikmiş ona bakıyordu. Başlamasını bekliyorlardı. *Tek çıkar yol bu.* Maggie'nin kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Kalem sıkıca tuttu. Geri çekti. *Şimdi.* Sivriltilmiş ucunu

sol

elinin

yumuşak

avucuna

batırdı.

Acının şokuyla iç çekti. Gözyaşları yanaklarını yaktı. Sarsak bir şekilde ayağa kalkıp elini kaldırdı. Kurşun kalem tuhaf, kocaman bir kıymık gibi elinden dışarı uzanıyordu. Titredi. Yaradan sızan kıpkırmızı kan yere damladı.

“Aman Tanrı'm! Margaret, ne oldu böyle? İyi misin? Çabuk ol! İzinlisin! Hemen gidip Hemşire Nora'ya görün! Hadi!”

Maggie korku ve tiksinti dolu yüzleri görmezden gelip koşa koşa sınıftan çıktı. Artık kimse gülmüyordu. Elini tutarak koşmaya devam etti. Ayak sesleri Southam İlkokulunun koridorlarında yankılanıyordu. Ama o, acıdan çok bir rahatlama hissediyordu.

Hemşire Nora küçük gözlü, iri, etli butlu bir kadındı. Üzerinde lacivert bir üniforma, başında da kolalı, beyaz bir kep vardı. Odanın bir tarafından öbür tarafına hantal hantal yürüyordu.

“Margaret Stephens. Yine mi sen? Bu sefer ne oldu?”

Maggie aşağıya baktı. Bir şey söylemeden elini kaldırdı.

“Bu nasıl oldu böyle? Konuşsana be çocuk!”

Maggie aşağıya bakmaya devam etti. Sınıftan gönderilmek için yarattığı bahaneler gitgide ölçüsüz bir hâl almıştı. Bir açıklama yapmaya çalışmak boşunaydı. Hemşire Nora asla anlamazdı.

“Üç hafta içinde buraya altıncı gelişin. Bu normal değil,” diyen Hemşire Nora derin bir iç çekti. “Neredeyse on iki yaşındasın, Margaret. Bu kadar sakar olmana imkân yok.”

Sessizlik.

Hemşire Nora ters ters baktı. Maggie güçlkle yutkundu. Zonklayan eli artık gerçekten acıyordu.

“Yine bir şey söylemeyeceksin demek. Aman çok şaşırdım!”

Maggie ayakkabılarının ucuna baktı. Ayakkabılarını cılamamıştı. Eski ve yıpranmış görünüyorlardı. İnsanlar neden bunların hiçbirinin onun seçimi olmadığını anlamıyordu. Kekelemeyi o seçmemişti. Bunun daha fazla çaba göstermekle ya da daha yavaş nefes almakla falan ilgisi yoktu. O kekeliyordu ve buna bir türlü engel olamıyordu, ne yapmaya ya da yapmamaya çalışırsa çalışsın. Sözcükler bazen ağzından sorunsuz şekilde çıkıyordu, ama çoğunlukla çıkmıyorlardı.

Oda ona birden küçük ve sıkış tıkış gelmeye başladı. Göz ucuyla kapıya baktı.

Bakışlarını takip eden Hemşire Nora tabureyi göstererek, “Otur bakayım,” dedi. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Maggie onun dolaplardan birini karıştırıp raftan büyük bir şişe iyot ve bir kavanoz pamuk indirmesini seyretti. Kadın, şişenin kapağını tiz bir gıcırtyla çevirip açtı. Koyu sarı sıvı yumuşak beyaz pamuğun üzerine iğrenç bir leke gibi yayıldı. “Canın yanacak,” dedi.

Maggie ona dikkatle baktı; gözlerinin küçüklüğüne, açık mavi göz farına... Sen berbat bir hemşiresin, dedi içinden. Şimdiye kadar içimi hiçbir konuda rahatlatmadın. Elini itip kaçmak için can atıyordu.

Hemşire Nora, Maggie’nin bileğini tutup tombul parmaklarıyla kalemi kavradı. Çekti. Kalem belli belirsiz bir sesle yerinden çıkınca kan fışkırdı. Hemşire Nora hemen ilaçlı pamuğu bastırıp açık yarayı iyotla kapladı. Acı, koluna doğru çıkıp ateş gibi yakarken Maggie çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

“Buraya geldiğinden beri sende bir sorun olduğunu düşünüyorum, Margaret,” dedi Hemşire Nora, açık mavi göz kapaklarını kırıştırarak. “Sorun sesinde, değil mi? Gizlemeye çalışıyorsun. Seni okul bahçesinde tek başına otururken gördüm. Yanına geldiklerinde bile diğer çocuklarla konuşmuyordun. Bu normal değil, doğru da değil.” Maggie’nin sağlam elini de sıktı.

Maggie bir bulantı hissetti, kusacak gibi oldu. Hemşire Nora, “Artık dilsizleri tedavi edebiliyorlar,” diye konuşmaya devam etti. Sözcükleri kurşun gibi yağıyordu. “Öyle yerler

var, biliyorsun; özel hastaneler, engellilere özel kurumlar. Doğu Londra’da bir tane var, çok saygın bir yer.” İçinde birkaç iğne ve koyu yeşil iplik olan metal tepsiye uzandı. “Annenle babana da bahsedeceğim. Adı Granville Place’ti sanırım.”

Maggie ürperdi. Granville’i duymuştu. St. Anne’den Tom Baker aylar önce topallığı yüzünden oraya gönderilmişti. Maggie, kan çanağına dönmüş yaşlı gözlerle okul kapısında bekleyen annesini hatırlıyordu. Herkesin dilindeydi. Onu görmeye giden arkadaşlarından biri çocukların ağladıkları için dolaplara kilitlenip yataklarına bağlandıklarını iddia etmişti. “Doktorların” hastalara karşı çok şefkatli ve kibar göründüklerini ama içerisinin kâbus gibi olduğunu anlatmıştı. Çocuklar öyle açmış ki açlıktan ölmek için çimleri ve diş macunlarını yiyorlarmış. Çim ve diş macunu!

Hemşire Nora hafifçe öksürüp boğazını temizledi. İğnelerden birini metal tepsinin kenarına vurdu. Hafif bir “çın” sesi çıktı. İğneyi başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. İğneye iplik geçirirken, “Bu yanlış,” diye devam etti. “Senin gibi birinin, Margaret, düzgün çocukların sınıfına konması doğru değil. Bu bardağı taşıran son damlaydı.”

Maggie başını çevirip pencereden dışarı baktı. Hemşire Nora’ya, sözlerinin onu ne kadar incittiğini görme zevkini tat-tırmak istemiyordu. Elindeki acıdan bile beterdi.

Hemşire Nora, “Kıpırdama bakayım,” diyerek Maggie’nin parmaklarını sıkıp iğneyi havaya kaldırdı. Maggie sağlam elini yumruk yaptı. Daha önce hiçbir yerine dikiş atılmamıştı.

Cama vurup aşağıya süzülen kirli yağmur damllarına baktı.
Ve bir kez daha tüm kalbiyle tıpkı herkes gibi olma arzusunu
hissetti: Kekelemeden konuşmayı, istediği her şeyi söylemeyi.
Anlaşılmayı. Duyulmayı.

Derken iğne battı.

2. Bölüm

Yavru kar leoparı yavaşça geri geri gidip sinerek arkasını kafesin köşesine yasladı. Patileri, vücudunun geri kalanına kıyasla hâlâ kocamandı ama şimdi olmasa da ileride gizlilik sanatında ustalaşacaktı. Uzun, kabarık tüylü kuyruğu bir o yana bir bu yana sallandı. Kulakları geriye yattı. Efsanevi bir sıçrayış olacaktı. Tüm gövdesi yay gibi kıvrılırken biraz daha geri gitti. Derken...

Vın!

Tüylü bir roket gibi havaya sıçrayıp ileri fırladı. Kız kardeşini rampadan atmaya hazırdı... ama ıskaladı... ve kollarını bacaklarını sallayıp kuş gibi çırpınarak hiç de zarif olmayan bir beceriksizlikle kafesin diğer ucuna kadar yuvarlandı. Kafasını küt diye rampanın kenarına çarpıp takla atarken hâlâ patilerini savuruyordu.

Kıl payı kurtulduğuna sevinen dişi yavru yana zıplayıp tırmanma direklerinden birine çıktı. İnce yapılı ve çevikti, vücudu gümüşü benekli bir su dalgası gibi hareket ediyordu. Açık

mavi gözlerinde memnuniyet dolu bir parıltıyla aşağıdaki kardeşine baktı.

Erkek yavru ayağa kalktı. Kuyruğu öyle uzun ve tüylüydü ki gören elektrik çarpmış sanırdı.

Tık-tık-tık.

Yavrular dönünce insan yüzleriyle, kafeslerinin tellerinden içeri sokulan burunlarla, parmaklarla ve üzerlerine dikilmiş gözlerle karşılaştılar. Gözleri avcı gözü gibi yüzlerinin ön tarafında ve ayırttı; avları gibi yanda değildi. Erkek yavru havayı koklayıp bir an için gözlerini dikip onlara baktı. Sonra dönüp kardeşinin peşine düştü; tırnakları, tel tel olmuş tırmanma direğine batıyordu. Kardeşi daha da yukarı sıçradı. Ama tepede ikisine yetecek kadar yer yoktu, o yüzden de erkek yavruyu, hızla vurup, tekrar aşağı attı.

İnsanlar kıkır kıkır gülerek parmaklarıyla onu işaret ettiler.

Başında renkli bir eşarp olan bir kadın kafese doğru iyice eğildi. Tırnaklarını tellere birkaç kez daha vurdu.

Tık-tık-tık.

“Bebek leopar ne kadar tatlı. Yoksa panter mi? Ne bu sevgilim? Ah çok şirin.”

“Hiçbir fikrim yok. Benekleri olduğuna göre çitadır herhâlde,” dedi yanındaki adam.

“Hayır, gümüş renkli! Çitalar sarı olur. Bak bakayım, pisi pisi!”

Tık-tık-tık-tık-tık